

Sygn. akt VIII U 1089/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 listopada 2019 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	sędzia Grzegorz Tyrka
Protokolant	Mirosława Wandachowicz

po rozpoznaniu w dniu 19 listopada 2019 r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy K. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

przy udziale M. K.

o podleganie ubezpieczeniom społecznym

na skutek odwołania K. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 10 maja 2019 r. **nr** (...)

oddala odwołanie.

(-) sędzia Grzegorz Tyrka

Sygn. akt VIII U 1089/19

UZASADNIENIE

Decyzją z 10 maja 2019r. organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. na podstawie przepisów ustawy z 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych stwierdził, że K. G. jako pracownik u płatnika składek O. M. K. nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym, chorobowemu, wypadkowemu od 24 stycznia 2019r.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że okoliczności sprawy, a mianowicie: niezdolność do pracy po bardzo krótkim okresie podlegania ubezpieczeniom, ustalenie wynagrodzenia w wysokości 4 500 zł, zatrudnienie na podstawie umowy o pracę, gdy inni ubezpieczeni byli zgłoszeni jako zleceniobiorcy, brak dowodów potwierdzających faktyczne wykonywanie pracy, budzą uzasadnione wątpliwości, czy K. G. faktycznie świadczyła pracę na rzecz ww.

płatnika, czy zgłoszenie do ubezpieczeń w istocie nie miało na celu jedynie uzyskanie świadczenia z ubezpieczenia chorobowego.

W odwołaniu od decyzji K. G. domagała się jej zmiany przez stwierdzenie, że podlega obowiązkowym ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu jako pracownik O. M. K. ewentualnie uchylenie zaskarżonej decyzji i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia.

W uzasadnieniu odwołująca wskazała, że od 24 stycznia 2019r. faktycznie wykonywała pracę w ramach zawartej umowy pracę i otrzymała za pracę umówione wynagrodzenie.

Zainteresowany M. K. na rozprawie w dniu 8 sierpnia 2019r. oświadczył, że przychyła się do stanowiska odwołującej.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie podtrzymując stanowisko zajęte w zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Zainteresowany M. K. w ramach swojej działalności O. M. K. zajmuje się instalacjami elektrycznymi, telekomunikacyjnymi oraz nakładaniem nakładek na wodomierze. Zatrudniał około 3-5 osób na podstawie umów zlecenia

na stanowiskach instalatora instalacji elektrycznych. Umowy zlecenia zawierane były na okresy półroczne, płacone od godziny, przy czym podstawą wyliczenia wynagrodzenia było minimalne wynagrodzenie za pracę. Zainteresowany zatrudniał także męża odwołującej

na stanowisku monter. Mąż odwołującej zna się z pracy z ojcem płatnika składek. Oprócz stawki godzinowej zainteresowany płacił zleceniobiorcom premię.

W dniu 23 stycznia 2019r. zainteresowany zawarł z odwołującą K. G. umowę o pracę na czas określony od 24 stycznia 2019r. do 23 stycznia 2020r. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku instalatora urządzeń – koordynatora, za wynagrodzeniem 4 500 zł brutto.

Odwołująca leczyła się na prawe kolano. Leczenie to polegało na stosowaniu farmakologii, a jeśli stan zapalny nie ustępował, to wówczas lekarz ściągał jej wodę z kolana. Odwołująca leczyła się u lekarza J. Z. W dniu 21 stycznia 2019r. lekarz ten wystawił odwołującej skierowanie na zabieg artroskopii. Zabieg ten został wykonany przez tegoż lekarza w dniu 2 lutego 2019r. J. Z. w Przychodni (...) w Ś. raz w miesiącu wykonuje około 12 zabiegów. J. Z. operował odwołującą na to samo kolano kilka lat wcześniej.

Odwołująca na zwolnieniu lekarskim po zabiegu przebywała do 17 lipca 2019r., od 28 sierpnia 2019r. do połowy września 2019r. ponownie przebywała na zwolnieniu lekarskim w związku z wypadkiem na rowerze.

Podczas nieobecności odwołującej w pracy M. K. nie zatrudnił na jej miejsce innego pracownika. Na rozprawie w dniu 8 sierpnia 2019r. zainteresowany zeznał,

że przed dwoma miesiącami zatrudnił dwóch pracowników na okres kilku miesięcy na stanowisku kosztorysanta i monter, w obu przypadkach za minimalnym wynagrodzeniem.

/dowód z: akt ZUS, świadectw pracy odwołującej, orzeczeń lekarskich, umowy o pracę z 23 stycznia 2019r., dokumentacji medycznej nadesłanej przez lekarza prowadzącego J. Z., K. N., J. Z. oraz zakresu obowiązków pracowniczych, zeznań podatkowych, zeznań świadka T. T., zeznań odwołującej i zainteresowanego M. K. /

Sąd zważył, co następuje:

odwołanie K. G. nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 6 ust.1 pkt 1 ustawy z 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2019r., poz.300 ze zm.), zwanej ustawą, obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają, z zastrzeżeniem

art. 8 i 9, osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są pracownikami, z wyłączeniem prokuratorów.

Po myśli art. 11 ust. 1 ustawy obowiązkowo ubezpieczeniu chorobowemu podlegają osoby wymienione w art. 6 ust. 1 pkt 1, 3 i 12, zaś według art. 12 ust. 1 ustawy obowiązkowo ubezpieczeniu wypadkowemu podlegają, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, osoby podlegające ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym.

Zgodnie z art. 13 ust. 1 ustawy, pracownicy podlegają obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu w okresie od dnia nawiązania stosunku pracy do dnia ustania tego stosunku.

Za pracownika natomiast – w myśl art. 8 ust 1 ustawy - uważa się osobę pozostającą w stosunku pracy, z zastrzeżeniem, że jeżeli pracownik spełnia kryteria określone dla osób współpracujących, o których mowa w ust. 11 - dla celów ubezpieczeń społecznych jest traktowany jako osoba współpracująca.

W orzecznictwie przyjmuje się, że pojęcia pracownik i zatrudnienie nie mogą być interpretowane na użytek ubezpieczeń społecznych inaczej niż interpretuje je akt prawny określający prawa i obowiązki pracowników i pracodawców - Kodeks pracy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 30 maja 2005r., sygn. akt III AUa 283/2005).

Według definicji zawartej w art. 22 Kodeksu pracy, przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca - do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem.

W rozpoznawanej sprawie przedmiotem sporu był fakt podlegania przez odwołującą K. G. obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym: emerytalnemu, rentowym, chorobowemu jako pracownika zatrudnionego w firmie (...). Fakt zatrudnienia odwołującej przez płatnika składek był bowiem negowany przez organ rentowy, który stanął na stanowisku, że umowa została zawarta przez strony jedynie dla uzyskania świadczeń z ubezpieczenia chorobowego i stąd jest nieważna jako zawarta w sposób sprzeczny z zasadami współżycia społecznego (art.58 §2 k.c.).

Przenosząc powyższe na grunt rozpoznania niniejszej sprawy Sąd uznał, że przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe nie wykazało, że odwołująca K. G. w okresie objętym sporem, czyli od 24 stycznia 2019r. faktycznie wykonywała pracę w ramach pracowniczego zatrudnienia, z zachowaniem warunków wymaganych art.22 Kodeksu pracy.

Sąd nie dał wiary zeznaniom słuchanych w sprawie odwołującej, zainteresowanego i świadków, że odwołująca K. G. rzeczywiście wykonywała pracę w ramach zawartej w styczniu 2019r. umowy o pracę, gdyż brak było, jak słusznie zauważył organ rentowy, konkretnych i przekonujących dowodów na tę okoliczność, a także biorąc pod uwagę okoliczności towarzyszące zawarciu tej umowy. Załączone przez odwołującą do odwołania dokumenty w postaci kserokopii protokołów montażu nie stanowią dowodu potwierdzającego wykonywanie pracy przez odwołującą, bowiem są nieczytelne. W ocenie Sądu do zawarcia przedmiotowej umowy o pracę doszło ze względu na planowany u odwołującej zabieg kolana. Sąd nie dał wiary zeznaniom odwołującej i świadka J. Z., że w dniu skierowania na ten zabieg, to jest 21 stycznia 2019r. nie było wiadomo kiedy będzie możliwe jego przeprowadzenie, gdy odwołująca знаła lekarza ją leczącego J. Z., bo od dłuższego czasu była jego pacjentką, u niego też przeszła już wcześniej zabieg na tym kolanie i wreszcie właśnie ten lekarz miał być osobą, która zabieg artroskopii miała przeprowadzić. Zaraz po uzyskaniu skierowania na zabieg 21 stycznia 2019r. odwołująca w dniu 23 stycznia 2019r. zawarła umowę o pracę,

gdy zdaniem Sądu w tym czasie wiedziała już za kilka dni, to jest w dniu 2 lutego 2019r. będzie miała przeprowadzony zabieg artroskopii.

Nadto Sąd miał na uwadze, że podczas nieobecności odwołującej w pracy zainteresowany nie zatrudnił na jej miejsce innej osoby, mimo że wynagrodzenie, które odwołująca miała ustalone w umowie o pracę było stosunkowo wysokie, zwłaszcza

w porównaniu z zarobkami pozostałych pracowników zainteresowanego, którzy wykonywali istotne dla firmy zainteresowanego prace a otrzymywali wynagrodzenie minimalne.

W konsekwencji Sąd uznał, że zaskarżona decyzja jest prawidłowa i słusznie organ rentowy stwierdził, że brak jest podstaw do objęcia odwołującej K. G. obowiązkowymi ubezpieczeniami emerytalnym, rentowymi, chorobowym i wypadkowym

od 24 stycznia 2019r. jako pracownika firmy (...).

W konsekwencji takiego stanowiska Sąd z mocy art. 477¹⁴§ 1 k.p.c. oddalił odwołanie jako bezzasadne.

Na marginesie sprawy należy tylko przypomnieć, że Sąd badał stan sprawy na dzień wydania decyzji zaskarżonej.

(-) sędzia Grzegorz Tyrka